

FILLS D'ÈODDHUM

- ROGER TARRÉS -

-III-

LA FLETXA BLAVA

ROGER TARRÉS

FILLS D'ÈODHUM
LA FLETXA BLAVA

Fanbooks

© Roger Tarrés, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: octubre del 2023

ISBN: 978-84-19150-76-9

Dipòsit legal: B. 16.275-2023

Impressió a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

A la nostra manera

La governadora Mizuira estava tancada a casa seva, sola. En un intent vague d'asserenar-se, escoltava l'aigua dels rierols de Kàrmilin que queien al buit. L'últim cicle lunar havia estat el més difícil de la seva vida i la tempesta que la Neyda i la seva filla havien originat encara no amainava.

Després de l'assistència dels poders blau i blanc a la Festa de la Dansa Solar, els esdeveniments, l'un darrere l'altre, s'havien accelerat a un ritme vertiginós. La mort de la Neyda i el sacrifici de moltes persones de l'illa amb l'objectiu de permetre la fugida dels portadors d'Ashúram havien estat el preludi d'un debat sense precedents.

Un cop les poques desenes de supervivents havien tornat a l'illa, havien relatat la trobada amb dos portadors dels ulls verds. Segons els testimonis, els dos poders d'Índrim eren Resistència i Destrucció, presents a la batalla dels Dotze Ulls i a la història de la Festa de la Dansa Solar.

Aquella informació havia corregut tan de pressa que quan ella, en primera persona, havia viatjat fins a la platja per saber com estava la situació, s'havia trobat amb un munt de veïns que li demanaven explicacions.

«Governadora, a la festa vas dir que no ens havíem de preocupar i resulta que a la costa hi havia dos dels devots d'Índrim

més poderosos...» o «Quina llàstima que els poders d'Ashúram no confiessin en nosaltres i haguessin de preparar d'amagat la seva fugida...» eren alguns dels comentaris dels més agosarats.

D'entrada, per evitar que la pau a l'illa s'esberlés del tot, havia manat portar els supervivents a unes dependències privades. «Amb el pas dels dies, tot tornarà al seu lloc», havia pensat. Però havia estat una decisió completament equivocada: els supervivents estaven tan convençuts d'allò que havien fet que s'havien negat a quedar-se tancats. Quan els va anar a visitar amb la intenció de calmar-los, li van suplicar que reflexionés sobre la política de no-agressió. «Fa centenars de cicles que seguim l'exemple de la Naoi i en Kiu i hem aconseguit mantenir-nos al marge de l'odi del món. Els poders d'Ashúram han marxat i, per tant, els d'Índrim s'oblidaran de nosaltres una altra vegada. Ja tornem a estar sans i estalvis», va respondre. Però, en un gest impropï de la gent de Vrensett, el grup de seguidors de la filosofia de la Neyda va abandonar les dependències.

Era la primera vegada que algú s'atrevia a enfrontar-se a la governadora de manera tan directa. Precisament allò va fer que la Mizuira reflexionés de veritat sobre el futur de Vrensett.

Durant els dies següents, mentre ella s'havia reclòs a casa seva per reflexionar, l'episodi del cinturó Enfurismat s'havia escampat arreu de l'illa i l'ambient s'havia escalfat tant que totes les cases semicirculars de fusta enganxades a la roca de Kàrmilin eren plenes de gent i de preguntes, a l'espera que la governadora es pronunciés.

I la Mizuira, obligada per la situació, havia provat d'entendre què passava. «Potser la Neyda sempre havia tingut raó», va pensar. «Potser ens hem aferrat massa a la guia de la Naoi i en Kiu. Potser els temps han canviat i ara és el moment idoni per aconseguir una pau real, una pau que no requereixi l'existència del cinturó». Aquella idea l'atreia, i tant que sí, però el món semblava condemnat a una batalla fins i tot més gran que la dels Dotze

Ulls. La flama de l'odi es mostrava més encesa que mai i res no augurava una solució pacífica a aquell conflicte.

«En qualsevol cas, no puc permetre que el cercle viciós del qual la Naoi i en Kiu ens van salvar s'apoderi de l'illa», va pensar. I és que, a mesura que passaven els dies, les posicions dels habitants de Vrensett s'havien anat polaritzant.

Per una banda, hi havia els que defensaven la mobilització. Creien en la solidaritat entre territoris i feien referència a la Neyda, que havia viscut fora molts cicles, i a la Zyria, que havia decidit marxar de l'illa.

Altrament, els tradicionalistes argumentaven que si la política conservadora que reduïa el contacte amb l'exterior al mínim havia funcionat des de la Gran Guerra, no hi havia cap raó per canviar-ho.

Ella, al principi, no havia sabut què pensar. Que tants dels seus ciutadans haguessin decidit sacrificar la vida i intervenir activament al món l'havia colpit de veritat. Al llarg dels cicles hi havia hagut gent, com la Neyda o algun grup reduït, que havia decidit actuar pel seu compte, però al contrari que en aquell moment, sempre havien estat grups reduïts.

«És evident que alguna cosa ha canviat al cor de molts habitants», havia conclòs la Mizuira. «En altres temps, la mera possibilitat d'influir en el món que s'estén més enllà del cinturó Enfurismat hauria estat una idea esbojarrada».

Aleshores ho va tenir clar: ella era la responsable del benestar de tothom i, si no es pronunciava, els bàndols es distanciarien encara més i l'odi s'apoderaria de l'única part dels sis territoris que havia aconseguit defensar-se d'aquell verí.

Després de reflexionar sobre la situació amb la governadora de Syndr i uns quants savis de l'illa, havia convocat una reunió pública davant de casa seva per comunicar-los la decisió més difícil de la seva vida.

I allí es trobava, asseguda a la seva llar, amb les mans suades,

esperant que el sol decaigués una mica més per sortir a compartir amb els seus les idees que tenia. No sabia on devien ser ni la filla de la Neyda ni el poder blanc, però el seu pas havia provocat un terratrèmol digne del poder groc.

Amb els ulls enfonsats i el vestit blanc rebregat, va mirar per la finestra: a fora una agrupació d'unes tres-centes persones s'impacientava. Va donar un cop d'ull al cel i, amb recança, es va alçar. Mentre es dirigia a la porta, va col·locar-se bé la tela blanca que li cobria el cos, va posar-se la corona, també blanca, sobre els cabells negres, i va presentar-se davant la munió de gent que l'esperava.

Un cop a fora, la remor que s'havia instal·lat entre els assistents va desaparèixer en un tancar i obrir d'ulls. Va trobar-se amb rostres seriosos, sabedors de la importància del moment. Sense preludis, la governadora es va empassar la saliva i, després de somriure a tothom, va començar el discurs que ho hauria de canviar tot:

—Fa uns cicles, el poder blau i l'arc i la fletxa de la dama Mizuira van marxar. Tot i així, ens vam aferrar a la seguretat de la tradició i el poder groc que encara teníem. Més tard, Niburesh ens va atacar i la Zyria ens va protegir; malauradament, va decidir abandonar-nos. La nostra manera de fer va seguir igual: tradició, tradició i més tradició. I ara, després de la mort dels nostres companys al cinturó Enfurismat, després que dos portadors ens hagin abandonat una altra vegada i després d'haver estat testimonis de la proximitat dels poders verds, ens trobem aquí, dividits i indecisos sobre quin rumb posar.

»La decisió que he pres no és fàcil, però estic convençuda que és la correcta.

La dama Mizuira va callar un instant per escurar-se el coll. Ningú del públic va fer cap intent de dir res. El moment clau s'aproximava:

—Com va passar fa mil cicles, tot sembla indicar que el conflicte originat pels dos fills d'Èodhum es dirigeix cap a una bata-

lla de dimensions descomunals. I, si el bàndol d'Índrim guanya, la nostra pau es veurà més amenaçada que mai. Ens atacaran, n'estic segura.

Uns murmuris intranquils van obrir-se pas entre la gent.

—Per què ho dieu, això, governadora? —va preguntar un home.

—Perquè des del final de la Gran Guerra dos dels poders d'Ashúram han viscut aquí, amb nosaltres; perquè vam combatre Niburesh amb l'onada gegant de la Zyria; i, també, perquè vam acollir els poders blanc i blau mentre fugien d'Índrim.

»I, per si amb això no n'hi hagués prou, els nostres companys que van combatre al cinturó Enfurismat fa gairebé un cicle lunar van col·locar Vrensett com a enemic directe de l'amenaça verda. Els van enfrontar obertament.

Abans que els retrets sortissin disparats com fletxes, va continuar amb el discurs:

—El mal ja està fet i, sincerament, fa mil cicles que acollim i venerem el poder blau i el poder groc. En cas d'una victòria d'Índrim, no crec que ens deixessin viure. Tard o d'hora trobarien la manera de superar el cinturó.

—Però, governadora —va fer una dona—, i si Índrim no guanya? Fa mil cicles va perdre.

Aquell era el punt clau. Havia de ser concisa i dura; altrament, corria el risc que Vrensett es dividís:

—T'arriscaries a deixar el teu destí i el de la resta de nosaltres en mans de soldats, guerrers i lluitadors que creuen en déus que nosaltres sabem que són morts?

»Sincerament, penso que no fer res seria una irresponsabilitat molt gran per part nostra. Sé que és dur, sé que són molts cicles de tradició, però la situació especial ho requereix.

»A nosaltres, la creença en l'ideal de la Naoi i en Kiu ens va donar organització, sentiment de germanor i unes guies de convivència que són la base d'una societat estable. A d'altres llocs,

com Hímdor i Niburesh, més influïts per l'odi desenfrenat, no han tingut aquesta sort i s'han vist immersos en la batalla que van iniciar Índrim i Ashúram. Ara, potser, se'ns presenta un escenari on podem intervenir.

—Governadora... —va fer-se sentir la veu tremolosa d'un home—. I què podem fer, nosaltres, contra l'amenaça verda?

—Tenim... la saviesa i la paciència que hem heretat i cultivat cicle rere cicle. La meva intenció és anar al continent, allà on s'agrupi la majoria de la gent, i fer-los saber que els déus són morts, que no val la pena lluitar en nom seu.

—I creieu que us faran cas? —va preguntar una dona gran—. Hi ha escrits que relaten les aventures d'avantpassats de l'illa que ho van intentar i, segur que ho sabeu, cap d'ells va aconseguir res.

Abans de respondre, la Mizuira va mirar tants rostres com va poder. I va somriure a cada cara preocupada que veia. Sincera i tranquil·la amb si mateixa i amb les decisions ja preses i compartides, va dir:

—No sé si em faran cas, però són les nostres armes. Ben usades, poden ferir més que una espasa o ser tan dures com un escut.

»Ara per ara, els nostres fusters estan treballant en la reparació d'algunes de les naus que van participar en el combat del cinturó Enfurismat i, al mateix temps, uns quants vaixells de Syndr estan vorejant la costa fins a la desembocadura del riu.

»Calculo que hi ha haurà espai per a uns dos-cents voluntaris que em vulguin acompanyar al continent, perquè sí, hi penso anar personalment. En cas que em passés alguna cosa, la governadora de Syndr ocuparia la meva posició; no us preocupeu, hem pensat en tot.

»Sé que és molta informació i que serà un xoc per a vosaltres i les vostres famílies. Encara teniu temps per decidir si voleu acompanyar-me o no en aquesta aventura. Abans de salpar, ens queda un cicle lunar de preparatius, més o menys.

Els murmuris van brollar de la multitud. Abans que li deixessin de parar atenció, va acabar el discurs:

—Crec que és la millor decisió que podem prendre. Si Ashúram fos viu, corroboraria les meves paraules. Veïns, amics, família..., us demano, si us plau, que reflexioneu sobre tot això, que eviteu generar més conflictes i que decidiu si voleu ajudar-me.

»No desitjo que Vrensett desaparegui, vull conèixer els vostres fills i filles i, amb sort, els vostres nets i netes. Si per aconseguir-ho he d'anar al continent a dir-los que els déus són morts, ho faré.

Just després de dir l'última paraula, es va besar el dit índex, el va ensenyar al seu públic i després el va dirigir al cel. Gairebé tots els assistents li van tornar el gest.

Quan les primeres persones es començaven a dispersar i ella es disposava a entrar a casa seva, una dona jove molt encoratjada va preguntar:

—I, exactament, quan els direm que els déus són morts?

—No ho sé —va dir la governadora—. Haurem de ser pacients i actuar en el moment oportú.

—Però, segons heu dit, és possible que hi hagi una gran batalla —va fer la dona, més discreta—. Si les nostres armes són la paraula i la veritat, ens haurem d'apropar molt a ells i això significa que...

—Sí, a la nostra manera anirem a la guerra.